

Φέτος η χρονιά ξεκίνησε κάπως διαφορετικά σε σχέση με τις προηγούμενες. Ήρθε στην τάξη μας ένα αγοράκι από την Ινδία που τον λέγανε Σαντίμ. Την πρώτη μέρα που μας τον σύστησε η δασκάλα μας όλοι τον κοιτούσαν με περιέργεια και απορία, καθώς προσπαθούσαν να τον περιεργαστούν από την κορφή έως τα νύχια χωρίς καμία διακριτικότητα. Διέφερε από εμάς τους υπόλοιπους, είχε σκούρο δέρμα, μαύρα μαλλιά και ήταν αρκετά κοντούλης. Φαινόταν συμπαθητικό παιδί, αν και έμοιαζε αρκετά φοβισμένο και επιφυλακτικό απέναντι στους άλλους. Αυτά συμπεραίνα βλέποντάς τον για πρώτη φορά, όμως κάποιοι συμμαθητές μου είχαν ήδη σχηματίσει γνώμη για αυτόν ήδη από τη στιγμή που η δασκάλα μας ανέφερε τον τόπο καταγωγής του και είδαν το χρώμα του ...

Ο Σαντίμ ήταν ένα ήσυχο παιδί. Για την ακρίβεια η φωνή του σπάνια ακουγόταν στην τάξη παρά μόνο όταν τον ρωτούσε η δασκάλα, όποτε και απαντούσε διστακτικά και συχνά με τρεμάμενη φωνή. Η πρώτη μου σκέψη ήταν ότι ίσως στενοχωριέται που δεν ξέρει τόσο καλά ελληνικά, αλλά η αίτια της συμπεριφοράς του δεν ήταν αυτή.

Καθώς περνούσαν οι μέρες, ο Σαντίμ δεν είχε αποκτήσει κανένα πραγματικό φίλο και ήταν συνεχώς κλεισμένος στον εαυτό του. Τα παιδιά τού συμπεριφέρονταν άσχημα, κυρίως όταν η δασκάλα ήταν απύσχα. Τον κοροΐδευαν για το χρώμα του και του έλεγαν να γυρίσει πίσω στην πατρίδα του. Μάλιστα, οι «νταήδες» της τάξης, όταν έβλεπαν ότι ο ίδιος δεν αντιδρούσε, προχωρούσαν σε ακόμη πιο απαίσιες πράξεις, πετώντας το βιβλίο του κάτω και πατώντας το με τα παπούτσια τους.

Κάθε μέρα που περνούσε γινόταν ακόμη πιο δύσκολη και αφόρητη για αυτόν, ενώ ο Σαντίμ ούτε αντιδρούσε ούτε μιλούσε. Μόνο, όταν ακούγαμε τον ήχο του κουδουνιού την τελευταία ώρα, έδειχνε ανακούφιση, τα μάτια του ζώηρευαν και έτρεχε να βγει πρώτος από την τάξη και να πάρει το δρόμο για το σπίτι μόνος του.

Την ημέρα που σκοπεύαμε να πάμε να παρακολουθήσουμε μία θεατρική παράσταση, οι «νταήδες» πραγματικά το παράκαναν. Όλοι ήμασταν ντυμένοι με τα καλά μας ρούχα, το ίδιο και ο Σαντίμ ο οποίος φαινόταν ευδιάθετος και ανυπομονούσε να πάει στο θέατρο για πρώτη φορά στη ζωή του. Αυτό το παρατήρησαν οι «νταήδες» και θέλησαν να του χαλάσουν το κέφι. Χωρίς λόγο, πήραν το καινούργιο του μπουφάν από την κρεμάστρα και το έσκισαν στην άκρη.

Ο Σαντίμ δεν άντεξε και ξέσπασε σε γοερά κλάματα. Όλη η τάξη έμεινε έκπληκτη από τη βίαιη συμπεριφορά των συμμαθητών μου και ακόμη και οι ίδιοι σάστισαν με την αντίδραση του Σαντίμ και άρχισαν να συνειδητοποιούν τι είχαν μόλις διαπράξει. Κανείς δεν ήξερε πώς να συμπεριφερθεί στον Σαντίμ εκείνη τη στιγμή. Χωρίς να το σκεφτώ, τον πλησίασα και τον άγγιξα φιλικά στον ώμο. Μέσα σε αναφιλητά κατάφερε να μου πει «Αυτό το μπουφάν το αγόρασε η μαμά μου με τα λεφτά που μάζευε εδώ και ένα μήνα. Πώς θα την αντικρίσω, όταν πάω στο σπίτι; Δεν αντέχω να με αντιμετωπίζουν σαν να ήρθα από άλλο πλανήτη». Προσπάθησα να του συμπαρασταθώ και να τον στηρίξω, αν και ο Σαντίμ φαινόταν συντετριμμένος. Με δυσκολία τον σήκωσα από το θρανίο του και πήγαμε να πούμε το περιστατικό στη δασκάλα μας. Η κυρία Μαρία ένιωσε έκπληξη, όταν άκουσε για το συμβάν, καθώς δεν είχε αντιληφθεί ότι ο Σαντίμ αντιμετώπιζε τέτοια προβλήματα με τους συμμαθητές του και ότι κάποιοι μπορούσαν να φερθούν τόσο σκληρά απέναντί του. Η επίσκεψή μας στο θέατρο ακυρώθηκε. Η δασκάλα μας ανέβηκε στην τάξη και χωρίς να αναφερθεί καθόλου στο περιστατικό, ξεκίνησε να μας μιλάει για το τι είναι ο ρατσισμός και ποια είναι τα χαρακτηριστικά ενός ατόμου που είναι ρατσιστής. Όλοι μας αναγνωρίσαμε αμέσως τα γνωρίσματα του ρατσιστή στη συμπεριφορά των συμμαθητών μας και μάλλον το κατάλαβαν και οι ίδιοι, γιατί φαινόταν μετανιωμένοι

για αυτό που έκαναν. Μάλιστα, χωρίς να πει κάτι η κυρία μας, ένας από τους «νταήδες» σήκωσε το χέρι και ζήτησε συγγνώμη από τον Σαντίμ και πρότεινε να δοθεί ένα χρηματικό ποσό από τον κάθε υπεύθυνο για να αντικατασταθεί το σκισμένο μπουφάν του Σαντίμ. Ο Σαντίμ με τρεμάμενα χείλη ακόμη από την ταραχή ευχαρίστησε για τη βοήθειά που του πρόσφερα.

Πράγματι αυτή η συζήτηση είχε αποτέλεσμα. Από τότε η κυρία Μαρία μας βάζει πολύ συχνά να κάνουμε εργασίες χωρισμένοι σε ομάδες. Έτσι, δόθηκε η ευκαιρία στον καθένα μας να γνωρίσουμε καλύτερα τον Σαντίμ, να μάθουμε περισσότερα για το χαρακτήρα του, τις σκέψεις του, να μιλήσουμε μαζί του για ποικίλα θέματα και να αντιληφθούμε πόσο έξυπνο παιδί είναι.

Ο Σαντίμ έγινε φίλος με τους πρώην νταήδες, καθώς φάνηκε ότι μοιράζονταν το ίδιο πάθος για το ποδόσφαιρο. Άρχισε να εξωτερικεύει τις απόψεις του και τα συναισθήματά του. Επιτέλους, ακούσαμε όχι μόνο τη φωνή του μέσα στην τάξη, αλλά και όλα τα ενδιαφέροντα πράγματα που είχε να μας πει και να μας μάθει. Καταλάβαμε ότι ο Σαντίμ δεν είναι τόσο διαφορετικός από ό,τι νομίζαμε. Είναι καλόκαρδος, έξυπνος και έχει χιούμορ -χαρακτηριστικά που μπορούμε να συναντήσουμε σε κάθε άνθρωπο και ανεξαρτήτως από τη φυλή του, το χρώμα του και τη θρησκεία του.

Επομένως, ο ερχομός του Σαντίμ στην τάξη και η γνωριμία μας μαζί του μας έκανε να συνειδητοποιήσουμε ότι ο κάθε άνθρωπος, ανεξάρτητα από την παιδεία που έλαβε και από τον πολιτισμό στον οποίο ανατράφηκε, έχει μέσα του την ίδια φλόγα της ανθρώπινης φύσης που έχουμε και εμείς: έχει δηλαδή την ικανότητα να αγαπά, να δημιουργεί, να συνυπάρχει με τους άλλους σε μια κοινωνία, να σκέπτεται, να χαίρεται και να ελπίζει για το καλύτερο. Ίσως σε κάποια εξωτερικά στοιχεία ή σε κάποιες συνήθειες να διαφέρει από εμάς, αλλά αυτό θα πρέπει να ξυπνάει το ενδιαφέρον μας για το πώς να γνωριστούμε καλύτερα μαζί του παρά να προκαλεί το φόβο, την κατάκριση, την περιφρόνηση και το ρατσισμό.

ΝΕΦΕΛΗ ΣΑΜΣΑΡΗ
2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΕΡΡΩΝ